

Bir koltuğa iki karpuz sığar mı?

İstanbul'dan Ergin Boz: “Tesbihatı normalde namaz sonrası ve oturarak yapıyoruz. Fakat bilgisayar başında ya da TV izlerken bir yandan namaz tesbihatı yapılırsa mahzur teşkil eder mi?”

BİR MAKAMA KABUL EDİLMİŞSEN

Mühim bir işiniz için mühim bir makam sahibinin kapısındasınız. Kabul edildiniz ve içeriye çağrıldınız. Kapıyı tıklatıp girdiniz.

Fakat o da ne? Siz tam içeriye girmişken ve o mühim makam sahibi size “hoş geldiniz!” diyerek elini uzatmışken, birden telefonunuz çalıyor! Hay Allah!

Makam sahibinin elini sıkıyorsunuz, ama dikkatiniz dağılmıştır. Aklınız çalan telefonda! Eliniz telefonunuza kayıyor, telefonu alıyorsunuz, kulağınıza tutuyorsunuz ve “alo!” diyorsunuz. Konuşmaya başlıyorsunuz.

Ölümcül bir iş bile olsa, siz telefonunuzla meşgulken, kapısına kabul edildiğiniz makam ne durumda, düşünebiliyor musunuz? Ya o sizi ciddiyetsiz bularak, sizi o an çizdiyse... Ve sizi huzurundan tard etmeye odaklandıysa... Böylece sizin mühim işiniz de kaldıysa...

Ne yaptığınızı fark ettiniz mi?

Nezaketi, saygıyı, adabı, erkânı dikkate almadınız ve işiniz yapılmadı!

Dahası, o mühim makam sahibine bir daha gitmeye, yüzüne bir daha bakmaya yüzünüz olacak mı? O makamdan kotaracağınız diğer mühim işler de aksamayacak mı?

ALLAH AFFEDİCİDİR, AMA...

Allah'tan, biz ne kadar haddimizi bilmiyorsak da, Allah affedicidir. Biz ne kadar ilgimizi, merakımızı başka şeylere odaklayarak, neredeyse, O'ndan isteklerimizden vazgeçtiğimizi, en azından ehemmiyet vermediğimizi gösterir bir tutuma girsek de, O bağışlayıcıdır. Biz ne kadar, “versen de olur vermesen de” der gibi, nazarımızı başka şeylere kaydırsak da, O vermeyi seviyor, affetmeyi ve mağfiret etmeyi diliyor.

Bununla beraber, istemek ve duâ etmek, adabıyla ve erkânıyla güzeldir. Biz güzelden vazgeçmesek daha güzel olmaz mı?

Namaz kıldığımız aynı seccadenin üzerinde, mümkünse, bir sıkıntımız yoksa, dizimiz ağrımiyorsa, dayanabiliyorsak, diz çökmüş hâlde, tesbihatımızı yapsak... Mümkünse Risale okumamızı da aynı minval üzere yapsak -bu sözü kendime söylüyorum-... Güzeldir. Efdaldır. Dünyadan alâkamızı keser. Duâya, tesbihata, Risaleye, tefeyyüze, nura, feyze, berekete, rahmete uygun bir hal olur. Tam Dördüncü Meseleye muvafık bir duruş olur. Rahmeti celp eden bir kare olur.

RUHUN TEFEYYÜZÜ İÇİN

Eski ulemanın ve aktabın terbiye usûlünde çile vardır. Ruhun feyiz alması için bedene eziyet etmek vardır. Beden yorulunca ruhun kazandığı tecrübe ile sabittir. Bu yüzden inzivada az yerler, az konuşurlar, bedenî hazlarından olabildiğince uzak yaşarlardı. Üstad Hazretleri'nin, "Madde rikkat peyda ettikçe, hayat şiddet peyda eder." 1 ifadesinden bu çerçevede anladığımız, madde inceldikçe, yani beden eziyetlerle zayıfladıkça, ruhun hayatî değerinin şiddetlendiği ve ruhun derecesinin yükseldiğidir.

Keza bu ruh-beden muvazenesine Üstad Hazretleri şu sözleriyle de dikkat çekiyor:

"Buz, buzun zararına temeyyu eder. Lüb, kısrın zararına kuvvetleşir. Lâfız, mana zararına kalınlaşır. Ruh, ceset hesabına zayıflaşır. Cesed, ruh hesabına inceleşir." 2

Bu cümlelerde anlatılmak istenen şu ki: Kısrın rahatı bozulursa bundan "öz" kazanır. Bedenî hazlardan geçemeyen, mana yönüyle zaafa uğrar. Bedenini ezen, ruhunu güçlendirir, daha çok feyiz kazanır.

Efdal olan, her şeyi makamında yapmaktır. Bir koltuğa iki karpuz sığdırmaya çalışmaktan kaçınmaktır. Tesbihatımızı seccade başında, okumalarımızı kitap başında yapmak; haber ve sair bir program varsa, zamanı kontrollü kullanmayı ihmal etmemektir.

Hem o, hem o olursa asıl feyiz ve nur beklediğimiz amel sıradanlaşıyor. Bir süre sonra adet haline dönüyor, zevk-i ruhanisi sönüyor. Duâdan ve niyazdan beklentimiz bitiyor.

Bu daha tehlikelidir.

Duâdan ve niyazdan beklentimiz bitmesin. Duâmız ve niyazımız kabul olsun inşallah!